

постелкыѣ, и двѣ рѣцѣ дѣбняцы по'стѣныгѣ. Той прострѣ рѣцѣ и напиша овиснжлыгѣ рѣкавиикѣ на женскѣ пощия дрехѣ, на коѣто тангелыгѣ той захванѣ да цѣлува.

Какво наказаніе ми е любовта ти, като не могѣ да ти гледамъ шушнеше, той.

А ти си тури прѣстѣтъ на устныгѣ, му за да му каже да мълчи.

II.

Часѣтъ вече бѣше билъ два поциръ полунощъ, когато излѣзе самъ дѣбомъ отъ кашѣтъ на графинѣтъ. Бѣше вече силно острастенъ отъ радость и сякашь че пиянъ. Мозѣкътъ му клокочаше и като че кыпнуваше прѣпълненъ отъ удоволствіе. Небето бѣше ясно и звѣздно. При единъ полусрутень зидъ видѣ купъ камъніе, подъ които ся висеше череша въ пълень цвѣтъ, прострѣ ся на тѣхъ. Прѣзъ цвѣтущыгѣ клоніе на черешѣтъ гледаше блестящы златозарныгѣ звѣзды, които изгасвахъ една по другѣ колкото приближаваше зората. А насрѣцу пакѣчекѣтъ цѣртливъ единъ славеѣ, кацнѣлъ на дървото чуруликаше буйно и не прѣсѣчно. Въ изгжленіето на душѣтъ си струва-